

henſtiller jeg alſaa til det ærede Thing: Hvem har Ret? Hviſs Doktrin her er ſplinterny, den høitærede Conſeilspræſident's eller min? Dernæſt yttrede den meget ærede Miniſter angaaende de fire Stridspunkter, at han havde ikke ſpurgt om dem og derfor heller ikke ſaaet Svar angaaende dem, og at det undrede ham, at det var fremsat ſaaledes af mig, fordi jeg tidligere har yttret, at Miniſtrene ikke have Ret til at ſpørge og ikke Ret til at kræve Svar. Det ſidſte faſtholder jeg, forſaa vidt Miniſtrene meget godt kunde ſpørge, men Bølgernes ſlet ikke er forpligtede til at ſvare paa Miniſtrenes Spørgſmaal; men Bølgerne have Ret til at ſvare paa Andet, end hvad Miniſtrene lægge dem i Munden, og her have de ſvaret paa de fire Spørgſmaal, ſom Situationen fremlagde paa enhver Valgtribune i Danmark, og der er givet ſaa tydeligt Svar, ſom nogen Valgdag kan give: de Herrer her ere Svareet. Dernæſt erkjendte den høitærede Miniſter, at det var Magtesløſhed hos Regjeringen, naar vi ingen Finantslov have, men, vilde han tilføie, og ſaa forſaa vidt Magtesløſhed hos Rigsdagens Afdelinger, idet de ikke kunde blive enige. Der ſkal jeg ſige: Ja, havde Rigsdagens Afdelinger efter Grundloven Anſvar for Regjeringens Førelſe, vilde jeg tilnærmelsesviſt give den høitærede Miniſter Ret; men det har efter Grundloven Miniſteriet alene. Saalænge det vil bære det grundlovmæssige Anſvar, maa det have en Finantslov og bære Skylden for, at det ikke faar den. Det er Miniſteriet, der viſer Magtesløſhed, naar det ikke kan bringe Thingene ſaaledes ſammen, at det kan faa den fornødne Bevilling. Jeg maa derfor fremdeles faſtholde den Betragtning, ſom den høitærede Miniſter ogſaa tilføie, at i den Henseende kunne vi kun tale om Magtesløſhed hos det meget ærede Miniſterium. Hvad nu angaar et fjerde Punkt, mente den høitærede Miniſter ligeledes, at det er en ſplinterny Doktrin af mig, naar jeg udviklede, at Finantsminiſteren burde ved Forſlags Behandling i Landſthinget være Folkethingets Lolk. Deromønſter jeg ogſaa at ſige et Par Ord. Hvem har her det Splinternye paa ſin Side? Jeg har aldrig vidſt Andet, end at naar vor Grundlov beſtemmer, ikke ſom i Norge, at Statsraaderne ere udenfor Stortinget, ere udenfor Forhandlingerne der. — Beſtemmelſen er iøvrigt juſt ikke ſaa abſolut men væſentlig Regel —, og ikke ſom i England, at kun de Miniſtre, der ere Medlemmer af Thinget føre Ordet paa Regjeringens Vegne for Thinget, men beſtemmer, at uanſet om Miniſtrene ere Medlemmer af Rigsdagen eller af et af Rigsdagens Thing eller et, have de Ordet frit indenfor Forretningsordenens Regler i begge Thing, var en af Hovedgrundene dertil den, at derved var der et Middeſtil, at det ene Thing og det andet Thing

kunde ſaa talſammen gjennem Miniſtrene, og hvad er det Andet, et Miniſterium gjør, naar det kommer med et Lovforſlag fra det ene Thing til det andet og anbefaler det ſaaledes, ſom det er vedtaget i hint Thing, ſaaledes ſom det ofte er ſket, med de og de Ændringer af de og de Grunde, ſom der ere anførte? Hvad Andet gjør Miniſteriet ſaa, end at være Lolk for det andet Things Anſkuelfer? Den høitærede Miniſter maa derfor, tror jeg, erkjende, at den Regjering, der ikke kan være det indenfor viſe Begrændsninger, har ikke opfattet ſin Stilling ſom Mellemhandler mellem begge Thing, ſom Leder af Politiken ved rigtig Brug af begge Thing. At jeg ſkulde forlange det i den Udſtækning, at den høitærede Conſeilspræſident ſkulde være Lolk for Anſkuelfer, han ikke bøier ſig for eller ikke deler, derom har jeg ikke yttret et Ord; men jeg har yttret, at faktiſke Meddelelſer om Forholdene, naar de viſe ſig at kunne gjøre Nytte under Forhandlingerne andetteds, ville være at vente af det ene Things Lolk i det andet, nemlig af den vedkommende Miniſter. — Den høitærede Miniſter mente, at jeg havde ikke noie overveiet det Ord, jeg brugte, naar jeg havde ſagt om den høitærede Conſeilspræſident: „Vor Miniſter“. Det forekommer mig endog, at han var lidt fortrydelig over, at jeg havde vouet at benævne ham „vor Miniſter“. Jeg har ikke tidligere lagt Vægt paa en ſaadan Vending i en Tale, men naar der lægges ſaamegen Vægt derpaa, og naar den bekæmpes ſom en feilagtig Doktrin fra min Side, ſaa ſkal jeg dog omtale det. Mig forekommer det, at den høitærede Miniſter her har lavet en mærkelig ſplinterny Opfattelſe. Naar vi tale ganſke ſimpelt i det daglige Liv, ſige vi f. Ex.: min Præſt. Dermed mene vi ikke, at vi have talbet Præſten. Vi ſige ogſaa: min Herredsfoged eller min Amtmand, men dermed mene vi ikke Andet, end at vi ſtaa i en viſ Forbindelſe med dem. Jeg kan godt lade være at ſige: „vor Finantsminiſter“, naar de Herrer forbyde det; men ſaa ſiger jeg: „min Finantsminiſter“. Naar et Spørgſmaal vedkommer Finantsminiſteren, og jeg maa ſøge hans Raad og Biſtand med Hensyn dertil, ſaa ſøger jeg ham ſom min Finantsminiſter — var han mig uvedkommende, ſaa ſøgte jeg ham ikke — og naar en Finantsminiſter i ſin Embedsførelſe begaar Noget, ſom jeg tror, man kan angribe, ſom man i ſin Stilling ſom Folkethingſmand er forpligtet til at angribe, eller naar man antager, at Miniſteriets Stilling under en viſ Situation er farlig for en rolig Udviſning af Landets Forhold, ſaa har man ikke blot Ret, men er forpligtet til at ſe paa diſe vore Miniſtre og tale til dem paa den Maade. Det er ikke ſaaledes hen i det Blaa, at de ere Miniſtre, men i Kraft af den Grundlovsbeſtemmelſe,